

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Γ

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 6 του Μάρτη 1908

ΓΡΑΦΕΙΑ 'Οδός Οικονόμου: άριθ. 4 — ΑΡΙΘ. 138

ΟΙ ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΕΡΥΘΡΙΑΣΤΟΙ

Άσκημα τὰ κατάφερε ὁ Βασιλιάς τῆς Ρουμανίας καὶ γι' αὐτὸ τοῦ ριχτήκανε στὰ γιομάτα οἱ Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες. Ἐπρεπε ὁ καλότυχος πρὶ μιλήσει, νὰ στείλει τὸ λόγο του ἐδῶ, νὰ τὸν ἐπιθεωρήσει ὁ κ. Κανελλίδης κ' οἱ συντρόφοι του, νὰ σήσουν ἀπὸ μέσα ὅ,τι θὰ τάραζε τὰ νεύρα τῶν Ρωμιῶν, νὰ προστέσουν ὅ,τι θὰ μᾶς εὐχαριστοῦσε, κ' ἔπειτα, ἔτσι μὲ τὴν ἄδειά μας, νὰ ποῦμε, νὰ τοῦ τότε στείλουν γιὰ νὰ μιλήσει ἀπὸ τὸ βήμα τῆς Ρουμανικῆς Βουλῆς γιὰ στρατοὺς καὶ γιὰ Μακεδονικὰ δνεира.

Οἱ «ἀναίσχυνοι καὶ ἀνερυθρίαστοι» ὑπουργοὶ τῆς Ρουμανίας—εἶπε ὁ κ. Κανελλίδης—ποῦ ὑπαγόρευαν τέτιο λόγο ἀδιάντροπο στὸν Κάρολο!.. Βέβαια, ἀναίσχυνοι καὶ ἀνερυθρίαστοι, ποῦ δὲ ντρέπονται καὶ δὲν κοκκινίζουνε νὰ μιλάνε γιὰ στρατοὺς ὀργανωμένους, καὶ σὲ ποιούς; Σὲ μᾶς, ποῦ χτὲς ἀκόμα βγήκαμε κορδονοστεφανωμένοι ἀπὸ τὸν ἀκλογικὸ ἀγῶνά· σὲ μᾶς, ποῦ ἔχουμε τοὺς περισσότερους στρατιωτικὸς βουλευτὰδες τοῦ κόσμου· σὲ μᾶς, ποῦ μεταχειριζόμαστε κάθε λίγο καὶ τοὺς στρατιωτικὸς ἀκόμα προβιδαίσιμους γιὰ τὶς κομματικὲς ἀνάγκες μας· σὲ μᾶς, ποῦ ξοδέψαμε τὰ μαλλοκέφαλά μας ἀπὸ τότες ποῦ λευτερωθήκαμε γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε σήμερα στρατό.

Ἀναίσχυνοι καὶ ἀνερυθρίαστοι ποῦ σαλιαρίζουνε γιὰ Μακεδονίες—ἀκούτε κε!—σὲ μᾶς, ποῦ χτὲς ἀκόμα ἀποφασίσαμε νὰ νοιώσουμε τὰ μάτια μας καὶ νὰ σκεφτοῦμε πὼς ὑπάρχει καὶ Μακεδονία, ἐνῶ οἱ Ρουμάνοι κ' οἱ ἄλλοι ἀναίσχυνοι κ' ἀνερυθρίαστοι γειτόνοι μας, χρόνια καὶ χρόνια τώρα δουλεύουν ἀπάνω στὴ Μακεδονία, ὅχι μὲ λόγια καὶ μὲ ἱστορικὲς περγαμηνές, ξεθωριασμένες κι αὐτὲς ἀπὸ τὴν πολυκαιρία, ἀλλὰ μὲ ἔργα καὶ μὲ ζωὴ, ζητώντας νὰ κατακτήσουν καὶ κείνο ἀκόμα, ποῦ μπορεῖ νὰ μὴ τοὺς ἀνήκει, μὰ ποῦ τοὺς χρειάζεται γιὰ νὰ δείξουν πὼς εἶναι ζωντανοὶ ἀνθρώποι, κι ὅχι σαρακοφαγωμένοι ἀπόγονοι.

Ἀναίσχυνοι καὶ ἀνερυθρίαστοι οἱ Ρουμάνοι ὑπουργοὶ. Πάει καλά, σύμφωνοι. Μὰ τί εἶναι, παρακαλοῦμε, οἱ δικοὶ μας ὑπουργοὶ, ποῦ θὰ βάλουνε μεθαύριο στὸ Βασιλικὸ λόγο σκέδια γι' ἀναδιοργάνωση στρατοῦ, γιὰ οικονομικὴ ἀνάρθρωση τῆς χώρας, γιὰ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ, καὶ θὰ μᾶς φουσκώσουν κι ἄλλη μιὰ

φορὰ ἀκόμα τὸ στομάχι μας μ' ἀγέρα κα-
βουρντιστό;

Βρίζουμε τοὺς Ρουμάνους, μὰ καὶ οἱ Ρουμάνοι, μὴ σᾶς νοιάζει, θὰ γελάνε μὲ τὶς βρισιές μας. Θὰ γελάει κι ὁ κόσμος μαζί μας, σίγουρο κι αὐτὸ, γιὰτὶ ὁ κόσμος δὲν ἐχτιμάει κείνους ποῦ βρίζουνε, μὰ κείνους ποῦ δουλεύουν. Οἱ Ρουμάνοι δουλεύουνε, γι' αὐτὸ κι ὁ Βασιλιάς τους μπορεῖ καὶ μιλάει μὲ τόση «ἀναίσχυνη καὶ ἀνερυθρίαστη» παληκαριά.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Τ' ὄρνιο ἘΠΟΥ
(Μαλλιασικὰ ΠΩΠ)

ΣΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΩΓΓΙΟΥ

Ἦ φαρσάγοι ἀχόρταστοι, μὲ τῶν φαρσιῶν τὴ γνώση, ποῦ τρῶτε, μ' ἀλαφρὴ κοιλιὰ, κάθε τρανὸ κεφάλι, φοβοῦμαι ἢ πείνα σας αὐτὴ ποτὲ μὴ δὲ σσομῶση. Ὅλα κι ἂν ἤθελε κανεὶς τ' ἀλαίμαργα νὰ βάλῃ κεφάλια λιμνογέννητα μπρὸς τὴν ἀλαίμαργά σας, μικρὰ μεγάλῃ θάπεφταν στὸν ἄδη τῆς κοιλιᾶς σας!

Γ. Β.

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Ἐλαβα τὶς προσάλλες ἓνα γράμμα ποῦ μού γράφει ἓνας νέος ἀπὸ τοὺς πρὶο προκομμένους ἐδῶ στὸ Πανεπιστήμιο. Ἐδῶσε πολὺ καλὲς ἐξέτασες, προτομαίζει ἀνώτερες, καὶ στὸ μεταξύ διωρίστηκε καθηγητὴς σ' ἓνα νησί ὅπου ἄλλη γλῶσσα παρὰ τὰ ρωμαίικα δὲ μιλοῦνε, ἂν καὶ τὸ νησί βρίσκεται στὴν Τουρκία. Δὲ θέλω νὰ πῶ τὸνομά του, γιὰ νὰ μὴν καταλάβουνε καὶ τὸνομα τοῦ ἀνταποκριτῆ μου. Τοῦ ζήτησα ὅμως τὴν ἄδεια νὰ μεταφράσω τὸ γράμμα του· ἔβαλα ἓνα παιδί δικό μας νὰ μού τὸ μεταφράσῃ· κοίταξα λιγάκι τὴ μετάφραση καὶ νομίζω πὼς εἶναι καλὸ νὰ τὴ δημοσιέψω, χωρὶς πολλὰ σκόλια, ἐπειδὴ καὶ σκολιάζεται μοναχὴ της:

«2 τοῦ Δεκεμβρῆ 1904.

Ἀγαπητὴ κύριε καὶ δάσκαλε,

Τέλια περασμένου Ἀβγούστου, ἦρθα σπῖτι σας νὰ σᾶς ἔβρω, δὲν εἶχα ὅμως τὸ ἐφύχημα νὰ σᾶς ἀπαντήσω, ἐπειδὴ λείπατε ἀπὸ τὸ Παρίσι. Συστημένος σὲ σᾶς ἀπὸ τὸν κ... τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰστιτοῦτου, κι ἀπὸ τὸν κ. καθηγητῆ..., ἐρχόμενος νὰ ζητήξω ἀπὸ τὴν ἐθνοικὴ σας καλοσύνη μερικὲς πληροφορίες. Εἶχα διοριστῆ καθηγητὴς στὴν Ἐ. Σκολὴ τῆς..., κοντὰ στὴν..., ὅπου συγκατατέθηκα νὰ μού δώσουνε μιὰ ἔδρα, τόσο ἀπὸ τὴ λαχτάρα μου νὰ γνωρίσω τὴν Ἀνατολή, ὅσο καὶ γιὰ νὰ προτομαίσω μιὰ διδαχτορικὴ θέση, νὰ σπουδάσω καὶ τὴ νεολληνικὴ. Ἦως ὅμως νὰ τῶφερε ἡ καλὴ μου τύχη ποῦ δὲ σᾶς ἀπάντησα τότες στὸ Παρίσι, ἐπειδὴ σίγουρα θὰ μὲ βρίσκατε ἀνήξερο τῶν ἐδῶ, μπορεῖ μάλιστα καὶ λιγάκι μπερδεμένο στὰ ρωτήματά μου.

Τώρα ὅμως δὲν εἶναι πιά ἔτσι τὰ πράματα, κι ἂν ἐσεῖς χαμογελάτε γιὰ τοὺς δισταγμούς μου, ἐγὼ παρηγοριόμαι ποῦ γιὰ μένα τουλάχιστο, οἱ δισταγμοὶ μου εἶναι σήμερα πραγματικοί. Ἀλήθεια ποῦ ἦρθα ἐδῶ μὲ τὸν Ἦως λαθασμένο σκοπὸ νὰ μάθω τὴ νεολληνικὴ, μὰ δὲν ἔλεγα νὰ μάθω νεολληνικὲς. Τάχασα, δὲν ξέρω πιά ποῦ βρίσκομαι, καὶ γυρίζω τὰ μάτια μου πρὸς ἐσᾶς, ἐλπίζοντας νὰ μού δώσετε τὸ φάδι, τὸ φάδι τὸ παθητό, ποῦ θὰ μ' ὀδηγήσῃ.

Καθὼς ξέρετε, τὸ νησί... ὅπου κάθουμαι, εἶναι ὀλότελα ἑλληνικό· ἄλλο δὲ μιλοῦνε παρὰ ἑλληνικά. Εἶναι ὅμως ἀφτά, μὰ τὸ ναί, ἓνας Πρωτεύας ποῦ σὰν ἀδύνατο μοιάζει νὰ τὸν πιάσῃς. Κατέχοντας ἀπὸ ἄκρη σὲ ἄκρη τὴ γραμματικὴ τῆς δημοτικῆς τοῦ Pernot, νομίζω πὼς ἐφοκα θὰ καταδάμαζα τὸ θεριὸ κατηχημένους κιάλας ἀπὸ τὶς γνωστικὲς τὶς σκέψεις, ποῦ βάζει ὁ πρόλογος τοῦ βιβλίου, καὶ ποῦ εἶναι οἱ δικὲς σας, ἀγαπητὴ δάσκαλε, πρόσμενα πὼς θὰ τὶς παραδέχονταν ὅλος ὁ κόσμος, καὶ δὲν